ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

24 Φεβρουαρίου του 2022 ο πρόεδρος της Ρωσίας Βλαντιμίρ Πούτιν ανακοίνωσε την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία.

20 Μέρες πριν τον πόλεμο

Η μαμά και ο μπαμπάς διαφωνούν τις τελευταίες μέρες πολύ έντονα…Έχω αρχίσει να ανησυχώ μήπως χωρίσουν. Αλλά δεν ήταν αυτό. Δεν διαφωνούσαν για δικά τους θέματα, διαφωνούσαν επειδή τα πράγματα μεταξύ Ουκρανίας και Ρωσίας δεν ήταν καλά. Έχει βουίξει ο τόπος τις τελευταίες μέρες στα ΜΜΕ και στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης για πιθανά σενάρια πολέμου ανάμεσα στη χώρα μας και στη Ρωσία. Οι γονείς μου φοβόντουσαν ότι θα γίνει πόλεμος και σκέφτονταν πώς έπρεπε να φύγουμε για να είμαστε ασφαλείς. Η μαμά ήθελε να φύγουμε ενώ ο μπαμπάς ήθελε να μείνουμε. Εγώ στη θέση τους δεν ξέρω τι θα έκανα μιας και δεν είμαι αρκετά ώριμη για να παίρνω τέτοιες αποφάσεις. Ένα πράγμα ξέρω μόνο ότι φοβάμαι πάρα πολύ, σχεδόν τρέμω στην ιδέα…Γιατί να γίνει πόλεμος; Γιατί να υποφέρουν οι λαοί; Πού θα πάμε; Τι θα μας συμβεί;

7 Φεβρουαρίου 2022

-Φελίσια ξύπνα!!!! φωνάζει η αδελφή μου.
-Τι είναι;
-Η Ρωσία θα μας κηρύξει πόλεμο.
-Ορίστε; Γιατί;
-Που ζεις καημένη δεν ακούς τι γίνεται μέρες τώρα;
-Και εμείς τι θα γίνουμε;

Δυστυχώς η αδερφή μου είχε ήδη φύγει οπότε δεν μου απάντησε. Πετάχτηκα από το κρεβάτι μου, φόρεσα τη ρόμπα μου στα γρήγορα και κατέβηκα κάτω πηδώντας τα σκαλιά για να πάω στην κουζίνα. Εκεί γινόταν πολλή φασαρία.
-Φελίσια, με φώναξε ο αδελφός μου, ο Πέτρος.
-Τι έγινε; Γιατί με ξύπνησε η Κατερίνα φωνάζοντας; Είναι αλήθεια ότι θα γίνει πόλεμος;
-Ηρέμησε λίγο, πολλές ερωτήσεις κάνεις. Κανείς δεν ξέρει κάτι σίγουρο, το μόνο βέβαιο είναι ότι η κατάσταση είναι πολύ κρίσιμη.

Δεν πρόλαβα να του απαντήσω γιατί άκουσα τον ήχο της τηλεόρασης. Όλοι κάναμε ησυχία για να μπορέσουμε να ακούσουμε τι έλεγε ο δημοσιογράφος.
- Κυρίες και κύριοι, υπάρχει μεγάλος φόβος η Ρωσία να κηρύξει πόλεμο στην Ουκρανία. Ο πρωθυπουργός βρίσκεται σε διαπραγματεύσεις και όλοι ελπίζουμε να αποφύγουμε τα χειρότερα. Ο πρωθυπουργός θα βγάλει

διάγγελμα σε λίγο προς τον Ουκρανικό λαό. Σας παρακαλούμε να είσαστε όλοι ψύχραιμοι...

Ο μπαμπάς πήρε το τηλεκοντρόλ και έκλεισε την τηλεόραση. Αναστατωμένος μας ανακοίνωσε:

-Λοιπόν, παιδιά πιστεύω ότι καταλαβαίνετε τι σημαίνει πόλεμος και ότι θα πρέπει να βιαστούμε, να μαζέψουμε όσα πράγματα μπορούμε και να φύγουμε. Σας λέω από τώρα πώς θα πάμε στην Ελλάδα, θα μας φιλοξενήσει για ένα διάστημα η θεία που δουλεύει στην ουκρανική πρεσβεία στην Ελλάδα και μετά θα δούμε τι θα κάνουμε. Τώρα εσείς πηγαίνετε να φτιάξετε τις βαλίτσες σας, φροντίστε να πάρετε ζεστά ρούχα. Επίσης, σας παρακαλώ μην πείτε τίποτα σε κανέναν φίλο ή φίλη σας.

-Θα πάμε όντως στην Ελλάδα;

-Ναι.

-Θα μάθουμε και ελληνικά;;

-Μάλλον. Δεν ξέρουμε ακόμα, θα δούμε. Φελίσια, ένα ένα τα πράγματα.

-Γιατί να φύγουμε μπαμπά; Δεν θέλω. Οι παππούδες τι θα γίνουν; θα τους αφήσουμε μόνους εδώ;

-Φελίσια ρωτάς πολλά.

- Οι φίλοι μας; Μπορούμε να επικοινωνήσουμε με τους φίλους μας;

-Θα κάνεις ό, τι είπα, Φελίσια. Είμαστε σε δύσκολη κατάσταση…. Α! Πέτρο πήγαινε στην τράπεζα και βγάλε όσες πιο πολλές γρίβες μπορείς.

-Βεβαίως, φεύγω τώρα αμέσως.

-Καλώς. Πρέπει να φύγω και εγώ να είστε έτοιμες γύρω στις 12:30, θα κάνουμε σίγουρα δύο ώρες, υποψιάζομαι ότι θα έχει κόσμο.

Δεν μπορούσα να πιστέψω όλα αυτά που συνέβαιναν…τόσο ξαφνικά όλα άλλαξαν… η κολλητή μου; δηλαδή να μην το πω ούτε στην κολλητή μου, την Εβελίνα; Η Εβελίνα που είναι Ρωσίδα; Θα σταματήσω να την αγαπάω επειδή είναι από τη Ρωσία; Είναι δυνατόν; Σκληρό πράγμα ο πόλεμος!

Μετά από δύο ώρες επέστρεψε ο μπαμπάς.

-Λοιπόν, τι έγινε; ρωτούσαμε όλες με αγωνία τον μπαμπά.

-Θα σας πω τα νέα όταν έρθει και ο Πέτρος για να μην τα λέω πολλές φορές.

Ύστερα λίγα λεπτά αργότερα έφτασε ο Πέτρος και μας είπε πως είχε νέα να μας πει και αυτός.

-Συγνώμη που άργησα αλλά είχε πολύ κόσμο στην τράπεζα, επίσης έμαθα κάτι. Οι Ρώσοι θα αφήσουν σε όσους κατοίκους της Ουκρανίας θέλουν να αποχωρήσουν, κάποια διορία για να φύγουν όσοι μπορούν από τη χώρα. Αλλού άκουσα ότι αυτό δεν είναι αλήθεια, ποιον να πιστέψεις τώρα;

-Χρήσιμη πληροφορία. Εγώ δυστυχώς δεν βρήκα θέσεις σε αεροπλάνο οπότε πρέπει να ταξιδέψουμε με αυτοκίνητο και ευτυχώς που είμαστε στο Χμελνίτσκι που είναι σχετικά κοντά με τα σύνορα της Ρουμανίας. Θα πάμε οδικώς μέχρι τα σύνορα με την Ρουμανία και από εκεί θα δούμε.

Μόλις ανεβήκαμε πάνω στα δωμάτια και βγάλαμε τις βαλίτσες μας για να πακετάρουμε τα πράγματά μας, άρχισαν να με πιάνουν δάκρυα. Συγκρατιόμουν όσο μπορούσα για να μην ξεσπάσω μπροστά στην αδελφή μου αλλά ήταν τόσα πολλά τα συναισθήματα που με κατέκλυζαν με αποτέλεσμα να αρχίσω να κλαίω με δάκρυα οργής και θλίψης που θα χάσουμε όλα τα ωραία πράγματα που έχουμε στη ζωή μας , το σπίτι μας, τους φίλους μας, τους συγγενείς μας, το σχολείο μας, τις συνήθειές μας.
-Κατερίνα… φοβάμαι, δεν θέλω να γίνει πόλεμος ούτε να φύγω από το σπίτι, ούτε να χάσω το σχολείο, μου τους φίλους, μου τις συνήθειές μου, τους παππούδες … Φοβάμαι ότι θα γίνουμε σαν τους πρόσφυγες που βλέπουμε στην τηλεόραση που πνίγονται στις θάλασσες ή που ζουν σε στρατόπεδα σε άθλιες συνθήκες…, είπα στην μεγάλη μου αδελφή όταν μείναμε μόνες στο δωμάτιο.
Εκείνη με πήρα αγκαλιά και άρχισε να κλαίει.
-Κανένας δεν θέλει να φύγει από την πατρίδα του. Εγώ δεν θέλω με τίποτα να αφήσω το σπίτι μας το μέρος όπου μεγαλώσαμε! Εδώ γεννηθήκαμε! Εδώ κάναμε τα πρώτα μας βήματα, εδώ μεγαλώσαμε! Εδώ είναι η ζωή μας, η οικογένεια μας, οι φίλοι μας, οι συγγενείς μας. Τώρα είναι σαν να πέσαμε όλοι μαζί σε ένα βαθύ πηγάδι αλλά να ξέρεις ότι θα βρούμε τρόπο να βγούμε από όλο αυτό…σταδιακά με υπομονή και πολλή αγάπη. Μην ξεχνάς ότι είμαστε και από τους τυχερούς που έχουμε κάπου να πάμε. Έτσι και τώρα με τον πόλεμο θα αναγκαστούμε να φύγουμε αλλά θα βρούμε στην Ελλάδα τα πατήματα μας σιγά σιγά θα δεις.
-Και αν δεν γίνει αυτό;
-Μην ανησυχείς όλα για κάποιο λόγο γίνονται, έτσι κι αυτό. Ο πόλεμος δεν γίνεται για καλό σκοπό όμως εγώ το βλέπω πάντα θετικά. Δηλαδή θα πάμε στην Ελλάδα και μπορεί να είναι καλύτερη εκεί η ζωή. Ποτέ δεν ξέρεις.
-Αχ Κατερίνα μου, είσαι πάντα τόσο αισιόδοξη! Ευτυχώς που σε έχω.
Ωραία, τώρα ας φτιάξουμε τις βαλίτσες μας για να πάμε σε καλύτερο μέρος, μου είπε και μου έδωσε ένα φιλί.
Ξεκινήσαμε να φτιάχνουμε τις βαλίτσες μας αλλά για το υπόλοιπο διάστημα δεν μιλούσαμε. Ευτυχώς η Κατερίνα, έπρεπε να φύγει από το δωμάτιο για αρκετά λεπτά, οπότε είχα χρόνο για να ανοίξω το κινητό μου και να επικοινωνήσω με την Εβελίνα την κολλητή μου τηλεφωνικά:
-Εβελίνα!!! Λαμβάνεις;!!

-Έλα, λαμβάνω. Τι θα κάνετε; Που θα πάτε;
-Στην Ελλάδα στη θεία μου.
-Εμείς μάλλον στη Ρωσία, στη γιαγιά μου.
-Ορίστε, Ρωσία; Αφού η Ρωσία μας κήρυξε τον πόλεμο, γιατί πάτε Ρωσία;
-Επειδή είμαστε…. Ρώσοι Φελίσια.
-Και; Εδώ γεννήθηκες και μεγάλωσες!
-Ναι αλλά ο μπαμπάς λέει ότι θα είναι και για εμάς δύσκολα εδώ...
-Τι να πω!! Μας ξεριζώνουν όλους; Καταλαβαίνουν άραγε τι αποφάσεις παίρνουν οι πολιτικοί;
-Τι να σου πω… δεν ξέρω.. Θα σ αγαπάω για πάντα να το ξέρεις αυτό δεν θα αλλάξει
-Φοβόμουν πως δεν θα είμαστε πια κολλητές.
-Ότι και να γίνει εμείς θα είμαστε κολλητές.
-Σοβαρολογείς; Ακόμα και αν είμαι από την αντίπαλη χώρα; Τι θα πουν οι γονείς σου; Ο αδελφός σου η αδερφή σου;
-Δεν με νοιάζει, εγώ αποφασίζω για πράγματα που αφορούν εμένα.
-Είσαι πεισματάρα.
-Το ξέρω, αλλά χρειάζεται λίγο πείσμα στην ζωή.
-Ναι…. Άκου υπόσχεσαι ότι θα μιλάμε; Μέρα-νύχτα;
-Μέρα-νύχτα, ότι και να γίνει θα είμαστε κολλητές. Σου το έχω πει.
Εκείνη τη στιγμή άκουσα κλάματα από την πλευρά της Εβελίνας.
-Σε παρακαλώ μην κλαις, της είπα και ξέσπασα και εγώ σε κλάματα.
-Δεν μπορώ...Νιώθω απαίσια…πονάω πολύ…Σ αγαπώ .
-Και εγώ σ αγαπάω. Θα σε πάρω αργότερα.

Όταν έκλεισα το τηλέφωνο άρχισα να κλαίω γοερά αλλά φρόντισα να μην με ακούσει κανείς. Τη σιωπή έσπασε η φωνή της Κατερίνας.
- Έλα κάτω. Ο Πέτρος θέλει να μας μιλήσει.
Κατεβήκαμε, γρήγορα τις σκάλες ποδοπατώντας τα σκαλοπάτια με αποτέλεσμα να κάνουμε θόρυβο.
-Τι έγινε;; ρώτησα όλο αγωνία.

Ο Πέτρος ήταν πολύ σοβαρός και κάπως αμήχανος.
-Θέλω να σας πω κάτι πριν πάω ή κάνω οτιδήποτε. Έχω αποφασίσει να μείνω εδώ στην πατρίδα.
-Τι εννοείς; Γιατί θα μείνεις μόνος;
-Λοιπόν… εδώ και αρκετό καιρό ακουγόταν ότι θα γινόταν πόλεμος, οπότε εγώ και οι φίλοι μου από το Πανεπιστήμιο διοργανώναμε μυστικές συναντήσεις στις οποίες ακούγαμε απόό διάφορες πηγές τα νέα από τη Ρωσία. Είχαμε και συναντήσεις με διάφορους ανθρώπους πολιτικούς και στρατιωτικούς. Την

τελευταία φορά που βρεθήκαμε ήταν αρκετά άσχημα τα πράγματα, οπότε αποφασίσαμε να ενταχθούμε στον στρατό αν γινόταν κάτι.
-Αγόρι μου, εγώ… εγώ δεν θέλω να εμπλακείς σε τέτοια πράγματα. Βέβαια είναι για την πατρίδα, αλλά σε θέλουμε κοντά μας να είσαι δίπλα μας και όχι να ανησυχούμε για το αν είσαι ζωντανός ή νεκρός. Εξάλλου σκέψου λίγο, πως τα πράγματα θα είναι σκληρά και εσύ δεν είσαι σκληραγωγημένος για να ζεις σε τέτοιες καταστάσεις.
-Μπαμπά, όποιο επιχείρημα και να χρησιμοποιήσεις δεν πρόκειται να μου αλλάξεις γνώμη! Έχω πάρει την απόφασή μου εδώ και καιρό!
Επειδή ήξερα πώς ο Πέτρος δεν θα άλλαζε γνώμη, τον πήρα μια αγκαλιά και τον έσφιξα όσο πιο πολύ μπορούσα.
-Πρόσεξε να μην τραυματιστείς! του είπα.
-Θα είμαι μια χαρά, έτσι και αλλιώς ξέρω να φροντίζω των εαυτό μου.
Ο Πέτρος ήθελε πρώτα να φύγουμε εμείς από το σπίτι. Έτσι, ο μπαμπάς έβαλε τα πράγματα στο αμάξι γρήγορα και σύντομα έπρεπε να ξεκινήσουμε.

Λίγο πριν ξεκινήσουμε….

-Πέτρο, σε παρακαλώ έλα μαζί μας, τον ικέτευσα.

-Λυπάμαι αδελφούλα αλλά θα το κάνω για την πατρίδα, για μας, για να έχουμε την ελευθερία μας. Ο πόλεμος είναι κακό πράγμα και καλό είναι να κρατήσει όσο λιγότερο γίνεται.

-Το ξέρεις πως μερικές φορές νιώθω ότι είσαι χαζός; Και ότι δεν ξέρεις τι λες;

-Τώρα προσπαθείς να με κάνεις να αλλάξω γνώμη; Πάντως να ξέρεις πως δεν θα αλλάξω εύκολα και σου εξήγησα τους λόγους.

-Καλά.. Να προσέχεις να απαντάς στα μηνύματα και στις κλήσεις μας για να μην ανησυχούμε.
-Θα σας απαντάω.
Τότε του έκανα μία μεγάλη αγκαλιά και τον έσφιξα με όλη μου την δύναμη, τόσο που να μην μπορεί να αναπνεύσει. Δ ν ήθελα να τον αφήσω, με αποτέλεσμα να μην μπορώ να συγκρατήσω τα δάκρυά μου και ν’ αρχίσω να κλαίω.
-Αχ, σε παρακαλώ μην κλαις θα αρχίζω να κλαίω και εγώ αλλά δεν πρέπει.
-Λογικό είναι να κλαις.
Όμως δεν έκλαψε, συγκρατήθηκε, για λίγο. Θεωρώ ότι δεν είναι καλό να συγκρατείς τα συναισθήματα σου, σε τέτοιες περιπτώσεις και ξέρω πολύ καλά πως ο αδελφός μου δεν κλαίει εύκολα. Ούτε που θυμάμαι αν έκλαψε ποτέ μπροστά μου, το σίγουρο είναι ότι έκλαιγε μόνος του. Δεν ήταν άνθρωπος που εκδηλώνει τα αισθήματά του, προτιμούσε να τα κρατάει για εκείνον για να μην στεναχωρεί τους γύρω του. Θυμάμαι την μαμά και τον μπαμπά να τον παρακαλάνε να τους πει πως ένιωθε όταν γινόταν κάτι στο σχολείο. Αλλά

εκείνος δεν έλεγε, τους απαντούσε μόνο: «Θα σας πω όταν θεωρώ πως έχει έρθει η ώρα να σας πω» και έφευγε. Οπότε, μόλις ένιωσα δάκρυα να κυλάνε από τα μάτια του ένιωσα…. περίεργα.

Εκείνη την στιγμή όλη η οικογένεια τον αγκάλιασε. Σφιχτήκαμε, μέχρι που δεν μπορούσαμε να πάρουμε ανάσα. Μείναμε έτσι για αρκετή ώρα μέχρι που ήρθε η ώρα να φύγουμε.

- Θα σου γράφουμε συχνά, μηνύματα, γράμματα...

-Σας ευχαριστώ.

Μπήκαμε στο αμάξι και ο μπαμπάς έβαλε μπρος. Έβλεπα την μορφή του Πέτρου να απομακρύνεται…Τα δάκρυα άρχισαν να κυλάνε από τα μάτια μου χωρίς να μπορώ να τα συγκρατήσω. Δάκρυα οργής γι' αυτό που μας συμβαίνει, δάκρυα πόνου που άφηνα πίσω τον αδερφό μου, τους συγγενείς μου, το σχολείο μου, τους φίλους μου, τη ζωή μου ολόκληρη…

Σοφία Π.
Α4
2022-23